

+

Alcaler 23 d'agost 1944

Estimat mestre Puigal: Segura-
ment deuria pensar que se'm
fressc, i potser no s'equivocaria
en el seu judici, ja que jo
havia promès d'escriure-li des
de les meues rendenes estivals
i ho faig únicament des de
la darrera, per es que vaig
sortir de Barcelona amb unes
enormes ganes de reposar que
s'hau convertit amb una gran
dorsis de galvina i abúlia; i
aqui que fa un dia plujós que
no convidava a anar al dipon,
ni he tret una mica la nuca
del davant i vaig a dar-li fède
vida escrivint-li aquestes lletres.
Vaig estar fins el dia 15 a Juncos
on, com vostè sap, hi ha el meu
cinyat nete, i on m'ho vaig
passar molt bé, fent qualque
sortida al camp, i mes d'un

bany dins l'aigua neta d'alguna bassa o en algun tall del barranc.

Junquera, situat a la conca de les Garrigues no té gens bonic el paisatge; muntanyes d'enassa elevació i l'únic conreu d'olives i ametlles, ~~poques~~ hortes i alguna que altra era, això és tot. Al pons i cap el S. E. la serra de la Llena i la massís imponent del Montserrat que tot avant de Reus, a Junquera, es va vordejant fins a deixar-lo endarrer.

En canvi, el paisatge d'Alcover, es fa una altra cosa; des d'ací es domina tot el camp de Tarragona alombat de vellores i la vista, esten fins al mar, al davera i tocant el poble hi ha muntanyes cobertes de pins i algunes i el riu Glorieta que passa a tocar amb uns recintes esplendids de bellesa única. Si tot això no fos prou, a cada pas es troben fonts i fontetes que aaben d'arrodonir-ho. Tot això ajuntat amb el trajecte esquisit dels meus camins, fe en fan l'estada agradabilíssima, ja que ja començava a sentir un cert nequit de pensar que el dia 31, o el dia

1, heurei de reintegrar-me al port i
bull de la vida barcelonina.

Varem estar un dia junts a fumar
amb la nova esport i la nova
cunyada i aquí a Aleover estic amb el
meu fill petit, i després li va anar
que hi troves al meu fill gran
que va venir amb permís del
Pte del Montseny. El noi mitjà es al Març.

Del que passa pel mar, gairebe
res en sé, únicament el que
diu la gent que la guerra s'ac-
ba, i una espurna d'int. ranyuili-
tat en alguns rothes...

I prou, que prou llaura li he
donat, desitjo que les seves voca-
es seguelixin proporcionant-li l'a-
capi d'energies per poder
tirar avant el carro del nos-
tre benaurat Orfeo Català i que sen
li donqui forces anys de vida per
anar al davant guiant-lo se-
guint les petzades del flors.

meistre Millet, el qual recordo
especialment aquests dies
que cada any el felicitem
amb motiu del seu Sant. Ara
fa el cel-libra al cel, on deu
prepar per tots nosaltres, que
haurà ens conve'.

Saludi a la seva esposa
i rebí V. una forta abraça-
da del seu digneble i amic

Joan Fomés

